

IVAN TURGHENIEFF

UN CUIB DE BOERNAȘI

Lisa nu roșise nici un cuvânt, în vremea discuției, dar ascultase cu băgare de seamă pe Lavretzky, și împărțase laic păreră. De politică nu se interesa; dar disprețul lui Panșin față de Rusia, o rană, Lisa nu se îndoaia să și iubea țara, dar simțea largul său numal cu adevărații ruși. Particularitatea spiritului rus o încânta; ea nu se simțea de loc să vorbească ceasuri înfregi cu starostele mamei sale, când el venea în oraș; ea vorbea ca egal, fără să fi simțit ceva fudulie într'însa. Lavretzky simțea toate acestea; nici nu și-ar fi dat osteneala să răspundă lui Panșin; vorbea numai pentru Lisa.

Întoarse la Maria Dmitrevna și la Panșin, al căror pichet se prelungea. Cea din urmă boată făcând, stăpina casei păși în fine, ofțind, fofolul său captiv; Panșin își luă palăria și sărută mna Marijei Dmitrievna. — Sunt oameni fericiți, zise dînsul, cari, cel puțin, se pot bucura de desfătările nopții! Cit despre el, era nevoit să și-o petreacă la lucru, în cucoai pe niște hîrtoage negioabe. Salută reze pe Lisa, căci era neceșit pe ea că zăbovea cu răspunsul, și se depărta; Lavretzky îl urmă. El se despărțiră la poartă. Panșin cu virful bastonului său, își deșteptă viziul, se ghemui în droșcă, și trăsura plecă. Lavretzky nu se simțea dispus să se întoarcă acasă; se îndreptă spre cîmp! Rătăci multă vreme prin iarba jilavă de rouă; văzînd o strălucire începu să meargă pe ea. Aceasta îl duse la o curte, în fața unei porțițe, pe care încercă să o deschidă cu o mișcare mașinală; poarta cedă, scriștînd ușor, ca și cum n'ar fi așteptat de cit apăsarea mîinii. Lavretzky se găsi într-o grădină, făcu vr'o clipă pași pe sub o alee pe țel și se opri încremînt; recunoscuse grădina Kalitînilor. — Soarta m'a împins aici, se gîndi dînsul. — Miezul nopții bătea la ceasornicul orașului... Lavretzky nu se gîndea la nimic, nu aștepta nimic; se bucura de ideea că se simte atît de aproape de Lisa; că se odihnește pe banca sa, în grădina sa, unde venea une-ori dînsa să stea... Se vedea fereastra luminată a camerii Lisei, dar curînd o văzu întunecîndu-se. — Odihnește-te în tîna, fetița blindă, murmură Lavretzky, cu privirea țintită pe fereastra căzută în întuneric. De odată lumina se ivi din noți la una

din ferestrele rîndului de jos, trecu la altă fereastră și apoi la o a treia. Cine-va mergea țînd o luminare în mîna. — Să fie Lisa? — Cu neputință!... Lavretzky se sculă... O formă cunoscută se ivi: Lisa era în salon. Imbrăcată cu o rochie albă, cu șuvițele părului său căzîndu-pei umeri, se apropia încet de masă, se aplecă și pînduș se sfecnicul, căută ceva; apoi se îndreptă către grădina, albă, ușoară, svetlă: în prag se opri. Un fior zgudui membrele lui Lavretzky. Numele Lisei îi scapă din buze. Tîna răta tresări și încercă să pătrundă în tunerecul. — Lisa! repetă mai tare! Lavretzky eșind din umbră. Lisa, șovăitoare, își ridică fruntea cu spaimă și îl recunoscu. El o chemă pe nume de trei ori și-i întinse brațele. Ea se deslipi de poartă și intra în grădină. — D-ta! Ingna ea, d-ta aici! — E-tu... e-tu... ascultă-mă, zise Lavretzky, cu glas înăbușit. — Lisa ridică încet ochii asupra lui, se părea că a înțeles în sfîrșit ceea-ce se petrecea și unde era. Încercă să se scoale, dar în zadar și-și acoperi fața cu mîinile. — Lisa, murmură Lavretzky, Lisa, repetă dînsul. — Și ingunche în fața ei. Lisa simți un fior ușor trecîndu-i prin corp și-și strînse fața și mai mult în mîini.

— Ce ai! zise Lavretzky. — Luă seama că ai plîngea. Toata inima îi îngheță; înțelese rostul acestor lacrimi. — Nu cum-va m'ai iubi, cu adevărat? întrebă înec Lavretzky, atingîndu-i puțin genunchii. — Scoală-te, scoală-te, Teodor Ivanovici, zise tîna răta; ce facem noi aici? — El se sculă și se așeză pe banca; alături de dînsa. Ea nu mai plîngea și se uita țîntă la el, cu ochii umezi. — Mi-e frică; ce facem noi? repetă ea. — Te iubesc, îi zise dînsul, sunt gata să-mi dau viața pentru d-ta. — Ea se cutremură încă o dată, ca și cum ar fi fost izbită în inimă, și ridică ochii spre cer. — Totul stă în mîna lui D-zeu, zise ea. — Dar tu, me iubesci, Liso? O să fim fericiți. — Ea și plecă ochii; el o apropie de sine și fruntea tînerii fete se rezimă de umerii săi... El îi ridică fruntea și îi căută buzele... — Peste o jumătate de ceas, Lavretzky era la ușa grădinei. O găsi închisă și sări peste zăplaz. Se întoarse în oraș străbînd străzile adormite. — Piel trecut întunecos, zise dînsul. Mă iubeste, este a mea! De odată i se păru că aude în văzduh, pe deasupra capului său, un val de sunete vrăjite și triumfătoare. Se opri: sunetele răsunau încă și mai măret; se risipeau ca un torent armonios, și-i părea că ele cîntă și povestea toată fericirea sa. Se întoarse: sunetele veneau de la două ferestre ale unei casei. — Lemm, exclamă Lavretzky, repezîndu-se spre casă. Lemm! Lemm! strigă el mai tare. Sunetele se opriră și figura bătrînului

muzicant, cu părul în neregulă, cu pieptul descoperit, se ivi la fereastră. — Ah! ah! exclamă el, d-ta ești? — Ce muzică maiestră e asta, Chrestofor Fedorovici? Rogu-te lasă-mă să intru. Bătrînul, fără să rostească un cuvînt, îi aruncă cheea porții cu un gest de demnitate exaltată. Lavretzky năvăli în casă, și yru, intrînd, să se arunce în brațele lui Lemm; dar acesta, oprîndu-l cu un gest poruncitor și arîndu-l scaunul, zise pe rusește. — În sfîrșit, fruntea i se însemnă, își reluă liniște și răspunde cu un zîmbet la complimentele călduroase ale lui Lavretzky și apoi începu să plîngă, sughitînd ca un copil. — E curios, zise el, că ai venit tocmai în momentul de față; dar știu, știu totul. — Știi totul? zise Lavretzky uimii. — M'ai auzii, răspunde Lemm, și deci n'ai înțeles că știu totul? — Lavretzky nu putu să închiză ochii toată noaptea; stătu trîntit în pat. Și Lisa nu dormea nici ea; se ruga. — Să stai jos! să stai! Și se așeză la pian, aruncînd o privire mîndră împrejur și începînd... Lavretzky, de primele acorduri se înflăcăra, sunetele-i pătrundeau înima, plină încă de fericirile iubirii. — Încă o dată! Încă o dată! zise el, după cel din urmă acord. Bătrînul i-aruncă o privire de vultur, și lovi pieptul și zise în limba-i maternă: — Eu am făcut asta, cîci sunt un mare muzicant. — Și cîntă a doua oară marea-i compoziție... Lavretzky se apropie și-i strînse în brațele sale. Lemm nu răspunde la îmbrățișările acestea; voi chiar să-l depărteze cu totul. Multă vreme îl privi nemîșcat și încruntat. (Va urma)

SINGURUL DEPOSIT DE TAPETE CARE VINDE EFTIN Strada REGALA, No. 9

PANAMA Le meilleur de tous

No. 7508 1897 Septembrie 22 CASA DE SCHIMB HESKIA & SAMUEL BUCUREȘTI

Table with financial data: Rentă Amortisabilă, Obligat. de Stat (Cov. R.), Municipale din 1883, etc.

VICHY VICHY-ÉTAT CÉLESTINS GRANDE-GRILLE HOPITAL

COCOS DE USINA DE GAZ 46 lei 46

SOBE! SOBE! SOBE! Helios, Parigine, Germane și Belgiane

AGATOL PASTĂ PENTRU DINTI FĂRĂ SAPUN

SOBE CALORIFERE BEGIANE Unica specialitate în felul lor

SOBE AMERICANE VERITABILE SIRIUS Patent Regulator, model 1897

CELE MAI FINE STOFFE MODERNE PENTRU PARDESIURI, PALTOANE ȘI COSTUME DE BARBAȚI LA GRÜN & C OMP.

WATSON & YOEELL MAȘINI AGRICOLE ȘI INDUSTRIALE BUCUREȘTI

MELEDIC APĂ DE MASĂ FĂRĂ RIVALĂ FERUGINOASĂ - GAZOASĂ - FOSFATĂ